

kinderen. Toen zijn dochter Anna trouwde had zij een flink, degelijk uitzet gehad en hij had een partij gegeven. Hoe weinig hij ook met Matje's huwelijk was ingenomen zoo beval hij toch aan zijn vrouw op dezelfde manier voor alles te zorgen en toen de bruid te kennen gaf dat zij eigenlijk niet op de partij gesteld was, keerde hij haar met een smadelijken lach dezelfde som geld uit, die hij indertijd voor Anna's huwelijksfeest besteed had.

De bruiloft werd dus stil gevierd en de jonggetrouwen betrokken een klein, maar net ingericht bovenhuisje in het andere gedeelte der stad.

Misschien is er geen menschenleven waarin niet eens van tijd tot tijd de zon doorbreekt. Evenmin als een altijd wolkelooze hemel, is een steeds voortdurende regen denkbaar.

Voor Matje brak de zon niet alleen door, maar zij scheen met zulk een oogverblindende pracht, dat zij moeite had om zich aan dien gouden glans te wennen. Zij was gelukkig, zóó gelukkig als zij niet gedacht had dat een mensch op de wereld wezen kon. Stoute, onbereikbare wenschen had zij nooit gekoesterd. Haar eigen omgeving, waarin zij niet geminacht of gebrutaliseerd werd, was haar een heiligdom. Haar schuchterheid, haar angst om zich te uiten verdween, zij kon gezellig en opgewekt zijn en behoefde zich niet in te spannen om 't haar man naar den zin te maken. Geldzorgen waren er ook niet, alles was zoo nieuw en zoo netjes, zij kwamen toe en Hein berekende dat zij zelfs nog een kleinigheid zouden overhouden. Vader Zegers kon er zich nog niet op beroemen dat hij gelijk had gehad en dat het huwelijk van zijn dochter een stommitieit bleek te zijn, maar hij wachtte zijn tijd af en die kwam gauw genoeg, zelfs voor hem.

Matje verwachtte de geboorte van haar eerste kind en in de maanden die daaraan voorafgingen, voelde zij zich steeds ziek en ellendig. Zij spande zich echter in om er niets van te laten merken. De gebeurtenis werd zonder veel illusie tegemoet gezien en dat pijnigde haar meer dan haar lichamelijke toestand. Hein was maar matig ingenomen met het vooruitzicht en hij zag terstond in dat alles nu veranderen zou. 't Zou gedaan zijn met hun gezellig leventje en 't zou allemaal zooveel geld kosten, nu, en in 't vervolg.

Toen zuster Anna, die zelf drie stevige, gezonde kinderen rijk was, het nieuws hoorde zei ze, dat 't verstandiger zou geweest zijn als Hein en Matje daar nu maar wat mee gewacht hadden. Moeder Zegers schudde bedenkelijk het hoofd en vader zei op zijn korten, eigenaardigen toon dat ze hem niet behoefden te vragen om peet te zijn. Dus zag niemand de geboorte van het kind met eenige blijdschap te gemoet dan alleen Matje zelf. Toen zij merkte hoe men er in haar familie over dacht, sprak zij er heel weinig over. Zij kon zelfs niet velen dat moeder of Anna haar medelijdend aankeken omdat zij er zoo slecht uitzag. De geringschattende manier waarop haar zuster haar wel met haar toebereidselen wilde helpen, hinderde haar, zij wilde liever alles alleen doen.

Haar kind werd geboren. 't Was een zwak stompertje; maar voor Matje was 't een wonder van schoonheid en zij voelde zich de gelukkigste aller vrouwen. Ook Hein vond 't in den beginne wel aardig. Hij was een beetje